

MICHAEL
CONNELLY

TEMNÁ
OZVENA

TOP
Krimi

TEMNÁ OZVENA

MICHAEL CONNELLY

TEMNÁ
OZVENA

sloart

Copyright © 1992 by Michael Connelly. All rights reserved.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava
2009, 2019
Translation © Patrick Frank 2009, 2019

ISBN 978-80-556-3911-6

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Túto knihu venujem W. Michaelovi Connellymu
a Mary McEvoyovej-Connellyovej*

Poďakovanie

Rád by som poďakoval za pomoc a podporu nasledujúcim ľuďom:

Obrovská vďaka patrí môjmu agentovi Philipovi Spitzerovi a mojej redaktorke Patricii Mulcahyovej za náročnú prácu, nadšenie a vieru v túto knihu.

Rád by som sa poďakoval aj mnohým policajtom, ktorí mi dlhé roky umožňovali nahliadať do svojho pracovného aj súkromného života. Chcel by som spomenúť aj Toma Mangolda a Johna Pennycata, ktorých kniha *Tunely v Cu Či* rozpráva skutočný príbeh „tunelových potkanov“ za vojny vo Vietname.

No a v neposlednom rade ďakujem rodine a priateľom za ich povzbudzovanie a nekonečnú podporu. Najviac som zaviazaný svojej žene Linde, ktorej dôvera a inšpirácia nikdy nepoľavili.

PRVÁ ČASŤ

NEDELA 20. MÁJA

Chlapec potme nevidel, ani to však nepotreboval. Zo skúsenosti vedel, že je to dobré. Pekné a rovné, hladké ťahy, pohyby celou rukou a jemná práca zápästia. Gulôčka v spreji sa nesmie ani na okamih zastaviť. Farba nesmie stekať. Nádherné.

Počul sykot spreja a cítil pohyby gulôčky. Upokojovalo ho to. Pach acetónu mu pripomenul ponožku vo vrecku a na moment mu napadlo, že si trochu čuchne. Možno neskôr, povedal si. Teraz nechcel prestávať, kým nedokončí svoje grafity jediným neprerušovaným ťahom.

Potom však predsa len zastal, lebo aj cez sykot farby začul prichádzajúce auto. Obzrel sa, nevidel však nijaké svetlo, iba strieborný odraz mesiaca na hladine nádrže a slabú žiarovku nad dverami čerpacej stanice na polceste k priehradnému múru.

Ten zvuk však hovoril jasnou rečou. Blížilo sa nejaké vozidlo a znelo to ako nákladniak. Už mal pocít, že počuje aj škrípanie kamienkov pod pneumatikami. Muselo odbočiť na štrkovú prístupovú cestu. Blížilo sa. Takmer tri hodiny nadránom a niekto tam išiel. Prečo? Postavil sa a hodil sprej cez plot k hladine. Počul, ako dopadol do krovia a nie do vody, ako mal. Vytiahol z vrecka ponožku, že si z nej aspoň raz čuchne, aby si dodal odvalu. Zaboril do nej nos, zhlboka sa nadýchol výparov z riedidla, potom sa zapotácal a mimovoľne sa mu roztriasli viečka. Nakoniec zahodil cez plot aj ponožku.

Náhľivo postavil svoju motorku a odtlačil ju cez cestu do vysokej trávy, buriny a stromov na druhej strane. Bola

to dobrá skrýša a mal by z nej vidieť, čo sa bude diať. Hukot motora silnel. Už musel byť iba pár sekúnd od neho, no stále nebolo vidieť svetlá. Naháňalo mu to strach, na útek však už bolo neskoro. Položil motorku do vysokej trávy, zastavil rukou krútiace sa koleso a čupol si, čakajúc na to, čo malo prísť.

Harry Bosch z temnoty počul, ako kdesi hore vo svetle krúži helikoptéra. Prečo nepristáva? Prečo neprivezie pomoc? Pohyboval sa v zadymenom temnom tuneli a vybíjala sa mu baterka. Jej svetlo bolo každým metrom slabšie a slabšie. Potreboval pomoc. Musel sa dostať na koniec tunela, skôr ako celkom vyhasne a nechá ho samého v tme. Helikoptéra urobila ešte jeden prelet. Prečo nepristane? Kde je pomoc, keď ju človek najviac potrebuje? Keď sa rachot jej rotora opäť vzdialil, v Harrym začala rásť hrôza. Štveral sa vpred po dokrvavených kolenách, jednou rukou držiac takmer vybitú baterku a druhou sa opieral o zem, aby nestratil rovnováhu. Dozadu sa nepozeral, lebo vedel, že v tej čiernej hmle sú nepriatelia. Nevidel ich, no boli tam. Doháňali ho.

Keď v kuchyni zazvonil telefón, okamžite ho to zobudilo. Počítal zvonenia uvažujúc, či mu neušlo prvé z nich a či má zapnutý odkazovač.

Nič mu neušlo. Odkazovač sa nezapol, kým neodznelo povinných osem zazvonení. Harry mimovoľne uvažoval, aká tradícia asi velí nastavovať prístroj práve na ôsme zvonenie. Prečo nie šieste? Prečo nie desiate? Pošúchal si oči a poobzeral sa okolo seba. Už zasa sa vyvaľoval v pohodlnom mäkkom kresle, ktoré dominovalo stroho zariadenej obývačke. Hovoril mu aj „pracovné kreslo“, nebolo to však celkom presné, pretože v ňom často spával, aj keď nemal službu na telefóne.

Štrbinou v závesoch prenikli lúče ranného slnka a ožiarili časť bielej borovicovej podlahy. Bosch sledoval, ako sa v nich lenivo vznášajú čiastočky prachu pred zasúvacími sklenými dverami. Lampa na stole ešte stále svietila a v televízore so stlmeným zvukom dávali nedeľné bohoslužby. Okrem lampy bolo na stole niekoľko spoločníkov každej nespavosti – hracie karty, časopisy a detektívky v mäkkej

väzbe, ktoré vždy iba prebehol a zahodil. Bola tam aj do-krkvaná škatuľka od cigariet a tri prázdne pivové fľaše. Každá z nich mala inú značku, lebo pôvodne patrili do troch samostatných kartónov. Harry bol kompletne oblečený, na krku mal dokonca aj kravatu, ktorú mu na bielej košeli pri-držiavala strieborná spona s číslom 187.

Siahol si na opasok a prešiel po ňom dozadu na oblič-ky. Čakal. Keď elektronický operátor vydal ten svoj otras-ný zvuk, vypol ho na prvé zapípanie. Potom si ho zložil z opaska a pozrel sa na číslo volajúceho. Neprekvapilo ho. Zdvihol sa z kresla, ponatáhoval si chrbát aj krk, až mu pu-kali stavce, a prešiel do kuchyne, kde mal na linke telefón. Kým zdvihol slúchadlo, ešte vytiahol z vrecka saka notes a zapísal si doň „Nedeľa, 8.53“. Až potom zavolať na to čís-lo. Po dvoch zazvoneniach sa ozval mužský hlas: „Losan-geleská polícia, hollywoodska divízia, pri telefóne službu-konajúci Pelch. Aký je dôvod vášho telefonátu?“

„Kým to všetko zo seba vysypete, niekto by mohol aj zo-mrieť,“ povedal mu Harry. „Dajte mi veliteľa zmeny.“

Zobral si z linky novú škatuľku a zapálil si prvú rannú cigaretu. Potom opláchol jeden z pohárov, napustil si doň studenú vodu a vytriasol dva aspiríny z plastovej fľaštič-ky, ktorú mal pripravenú v tej istej skrinke. Práve prehltal druhý, keď sa ozval seržant Crowley.

„Vari som ťa nezastihol v kostole? Volal som ti domov, ale nikto nebral.“

„Čo pre mňa máš, Crowley?“

„No... Viem, že si včera vyfasoval tých transvestitov, ale stále si v obehu, aj so svojím partnerom. To znamená, že máš na krku mŕtvolu hore pri jazere. Leží v rúre na prístu-povej ceste k Mulhollandovej priehrade. Poznáš to tam?“

„Pravdaže. Čo ešte?“

„Je tam hliadka. Upovedomili sme súdneho lekára aj la-bák. Moji ľudia si nie sú istí, o čo ide, ale chlap je jasne mŕt-vy. Leží asi desať metrov od ústia rúry. Nechceli ísť až k ne-mu, aby neponičili prípadné miesto činu, vieš? Kázal som im zavolať aj tvojho partnera, ale neberie to a neozval sa ani po upozornení na operátor. Napadlo mi, že ste spolu alebo čo, ale potom som si povedal – nie, to nie je jeho štýl. Nesedíte k sebe.“

„Zožením ho. Ale ak nešli až k telu, ako vedia, že je to mŕtvola, nie iba opilec, čo vospáva včerajšiu opicu?“

„No... Kúsok vošli, chápeš? Vliezli pár metrov a potom ho pošťuchali palicou. Je tuhý ako štolverk.“

„Nechceli kontaminovať miesto činu a pritom šťuchali do mŕtvoly palicou? No to je super. To ich všetkých prijali až po tom, čo sa zrušila podmienka absolvovať strednú školu, alebo čo?“

„Pozri sa, Bosch, keď nám zavolajú, musíme to preveriť. Chceš, aby sme všetky mŕtvolky rovno presúvali na vraždy? Do týždňa by ste sa všetci zbláznili.“

Harry zahasil cigaretu v antikorovej výlevke a pozrel sa z okna. Medzi bežovými zvukovými štúdiami Universal City práve prechádzala vyhlídková električka s turistami. Jedna z budov bola namaľovaná nebesky modrou farbou s bielymi obláčikmi na nakrúcanie exteriérov v čase, keď nebo nad Los Angeles vyzeralo ako zhnednutá pšenica.

„Kto to nahlásil?“ spýtal sa.

„Anonym na tiesňovej linke. Volal krátko po štvrtej. Podľa dispečera to bolo z búdky na bulvári. Potuloval sa tam a v potrubí narazil na mŕtvolu. Odmietol sa predstaviť. Povedal iba toľko, že v potrubí je mŕtvola. Na dispečingu to nahrali.“

Cítil, ako v ňom rastie hnev. Opäť vybral z linky aspirín a strčil si ho do vrecka. Kým premýšľal o telefonáte o štvrtej v noci, otvoril aj chladničku a sklonil sa k nej. Nebolo v nej nič zaujímavé. Pozrel sa na hodinky.

„Crowley, ak to nahlásili o štvrtej, prečo mi voláš až teraz, skoro o päť hodín neskôr?“

„Pozri sa, Bosch, nemali sme nič okrem jedného anony- mu, a podľa dispečera to bol nejaký zasran. Na základe niečoho takého nepošlem chlapcov uprostred noci do nejakého potrubia. Mohol to byť kanadský žartík. Mohla to byť pasca. Mohlo to byť čokoľvek, prekristapána! Počkal som do svetla, kým to tam nebude bezpečné. Poslal som ich tam na konci zmeny. A keď to už spomínam, aj ja končím. Čakal som iba, kým sa mi ozveš. Máš ešte niečo?“

Harry mal sto chutí spýtať sa, či mu nenapadlo, že v potrubí bude rovnaká tma o štvrtej aj o ôsmej, nakoniec to však nechal tak. Nemalo to zmysel.

„Máš ešte niečo?“ spýtal sa ho Crowley znova.

Na nič si nespomenul, a tak namiesto neho prehovoril opäť seržant.

„Bude to len nejaký feťák, čo to prehnal, Harry. Nijaká sto-osemdesiatšedmička. Stáva sa to v jednom kuse. Dofrasa, veď sme z tej istej rúry jedného vytiahli ani nie pred rokom... Ehm... To si ešte nerobil v Hollywoode. Bude to proste chumaj, čo chodí stále na to isté miesto – spávajú tam bezdomovci –, a keďže je navyše feťák, švihol si trocha viac, ako zvláda, a je po ňom. Finito. Akurát toho posledného sme nenašli tak rýchlo, takže sa v rozpálenej rúre totálne uvaril. Upiekol sa tam ako moriak v rúre. Iba tak dobre nevoňal.“

Zasmial sa nad vlastným vtipom, Harryho však nepobavil, a tak hneď pokračoval: „Keď sme ho vytiahli von, ešte mal v ruke ihlu. Je to stále rovnaké. Zbytočná robota, ale zase človeku nezaberie až toľko času. Chod' tam, prever to, do obeda si naspäť, takže si môžeš schrupnúť a ísť na Dodgers. A ďalší týždeň to už máš z krku. Službu vyfasuje zase niekto iný a ty máš nárok na tri dni náhradného voľna. Budúci víkend máme Deň veteránov, tak mi urob láskavosť a skoč sa na to pozrieť, dobre?“

Bosch sa nad tým zamyslel a chystal sa zavesiť, potom však povedal: „Ako to myslíš, že toho druhého ste nenašli tak rýchlo? Prečo máš pocit, že tohto sme našli hneď?“

„Chlapi na mieste činu vraveli, že z tej mŕtvoly necítia vôbec nič, len trocha moču. Musí byť čerstvá.“

„Povedz im, že do pätnástich minút som tam. Povedz im, nech to tam neposerú ešte viac.“

„Nič tam ne...“

Vedel, že seržant sa pokúsi brániť svojich ľudí, a tak mu to jednoducho zložil uprostred vety. Cestou k dverám po čerstvé noviny si zapálil ďalšiu cigaretu. Keď na linku ukladal šesťkilové nedeľné vydanie, uvažoval, koľko asi preň museli zoťať stromov. V prílohe zameranej na nehnuteľnosti našiel veľký inzerát firmy Valley Pride Properties. Prešiel prstom po zozname domov, v ktorých sa organizovala prehliadka, až kým nenarazil na jeden s poznámkou *Volajte Jerryemu*. Zavolať na to číslo.

„Valley Pride Properties. Želáte si?“

„Jerryho Edgara, prosím.“

O pár sekúnd sa ozvalo niekoľko cvaknutí, ako ho prepájali, a potom hlas jeho partnera.

„Tu je Jerry. Želáte si?“

„Schytali sme ďalší prípad. Je to hore pri priehrade a ty nemáš operátor.“

„Doriti!“ zahromžil Edgar a zmlkol. Bosch priam počul, ako úporne premýšľa o troch prehliadkach na tento deň. Ako to ticho neustávalo, predstavil si ho na druhom konci v obleku za deväťsto dolárov a so zachmúrenou tvárou človeka na pokraji bankrotu. „O čo tam ide?“

Povedal mu to málo, čo vedel.

„Ak chceš, aby som to vybavil sám, môžem,“ dodal. „Keby sa to donieslo k Deväťdesiatosmičke, budem to vedieť zahovoriť. Poviem mu, že ty robíš na transvestitoch a ja na mŕtvoľe v potrubí.“

„Viem, viem, ale to nebude treba. Už som na ceste. Musím len nájsť niekoho, kto za mňa zaskočí.“

Dohodli sa, že sa stretnú pri mŕtvoľe, a Bosch zavesil. Hneď nato zapol odkazovač, zobral z linky dve škatuľky cigariet a siahol do druhej skrinky po svoj Smith & Wesson kalibru 9 milimetrov – matne striebornú zbraň s ôsmimi nábojmi typu XTP. Spomenul si, čo o nich písali v reklame v policajnom magazíne – extrémny smrtiaci účinok. Ich projektily sa po náraze rozťahli na 1,5-násobok pôvodnej šírky, takže stále dokázali preniknúť dostatočne hlboko do tela, no zároveň v ňom vytvárali maximálne široké rany. Ten, kto to písal, mal pravdu. Harry pred rokom jedným z nich zabil chlapa jedinou ranou zo vzdialenosti takmer sedem metrov. Pripol si nylonové puzdro na opasok na pravom boku, aby po ňom mohol siahť lapačkou.

Potom odišiel do kúpeľne a umyl si zuby bez pasty. Už včera mu došla a zabudol si kúpiť novú. Mokrým hrebeňom si uhladil vlasy, pozerajúc na sivé pramene, ktoré nezadržateľne vytlačali ich pôvodnú hnedú farbu, a štyridsaťročné oči posiate krvavými žilkami. Ešte aj fúzy mu už šediveli. Pri holení čoraz častejšie nachádzal v umývadle sivé flaky. Prebehol si dlaňou po brade, no rozhodol sa, že holením sa teraz nebude zdržiavať. Ani kravatu si pred odchodom nevymenil. Vedel, že jeho klientovi prekážať nebude.

Našiel si miesto bez holubieho trusu a oprel sa laktami o zábradlie na vrchole Mulhollandovej priehrady. Z úst mu visela cigareta a pohľad upieral na mesto za kopcami. Oblaha nad ním mala farbu pušného prachu a Hollywood zahaloval smog ako pohrebný rubáš. Z jeho jedovatej vrstvy vykúkalo iba niekoľko mrakodrapov v diaľke. Vyzeralo to ako mesto duchov.

Teplý vánok k nim privieval akýsi chemický pach. Chvíľu mu trvalo, kým pochopil, čo to je. Insekticídy. V rádiu vraveli, že oblasť severného Hollywoodu a priesmyk Cahuenga v rámci boja proti vínnym muškám celú noc postrekovali helikoptéry. Spomenul si na sen o vrtuľníku, ktorý nie a nie pristáť.

Naľavo od neho sa rozprestierala vodárenská nádrž Hollywood Reservoir – vyše dvesto miliónov litrov pitnej vody uväznenej staručkou priehradou medzi dvomi z hollywoodskych kopcov. Dva metre zaschnutého bahna medzi brehom a hladinou pripomínali, že Los Angeles čelí štvrtému suchému roku za sebou. O niečo ďalej od vody sa týčil trojmetrový plot z oceľového pletiva, oddeľujúci nádrž od okolitého sveta. Keď tam Harry dorazil, pohľad naň v ňom vyvolal otázku, či chráni ľudí pred vodou alebo skôr vodu pred ľuďmi.

Na dokrčený oblek si natiahol modrý overal. Aj ten už stihol pod pazuchami celý prepotiť. Vlasy mal celé mokré a z fúzov mu kvapkalo. Mal za sebou cestu do potrubia, teraz už však konečne cítil na zátylku jemné šteklenie vetra od Santa Any. Toho roku prišiel akosi skoro.

Bosch nebol bohvieaký vysoký. Do stoosemdesiat centimetrov mu ich pekných pár chýbalo a mal chudú postavu. Keď ho opisovali v novinách, zvyčajne použili slovo „šlachovitý“. Jeho svaly pod overalom boli ako nylonové laná skrývajúce v nevelkom objeme prekvapujúco veľkú silu. Sivá vo vlasoch sa viac koncentrovala na ľavej strane hlavy. Jeho oči boli hnedočierne a iba veľmi zriedkavo prezrádzali, čo cíti a čo má za lubom.

Potrubie bolo uložené na zemi a ťahalo sa päťdesiat metrov pozdĺž brehu nádrže. Bolo celé zhrdzavené, prázdne a nevyužívané, ak nepočítame bezdomovcov a sprejerov. Harry netušil, načo slúži, až kým mu to sám od seba ne-

povedal správca priehrady. Bola to bariéra proti bahnu. Počas privalových dažďov hrozilo, že sa premočená zemina zosunie do nádrže, preto na najohrozenejšie miesto položili meter širokú rúru – pozostatok nejakého skrachovaného projektu. Tvorila prvú a jedinú líniu obrany pitnej vody. Držali ju na mieste centimeter hrubé ocelové armatúry zakotvené do betónových základov.

Kým do nej vliezol, natiahol si overal s veľkým nápisom LAPD na chrbte. Až keď to urobil, uvedomil si, že je zrejme čistejší ako oblek, ktorý má chrániť, no aj tak si ho nechal, pretože to tak robil vždy. Bol veľmi systematický, tradicionalistický a poverčivý detektív.

Len čo sa ocitol v stiesnenej rozpálenej rúre, klaustrofóbia mu zovrela hrdlo a rozbúšila srdce. Žalúdok mu stisol starý známy pocit – strach. On však iba zažal svetlo a počkal, kým nezmizne spolu s temnotou. Potom sa pustil do práce.

No a teraz stál na priehradnom múre, fajčil a premýšľal. Seržant Crowley, veliteľ zmeny v hollywoodskej divízii, sa nemýlil. Ten chlap v potrubí bol celkom jasne mŕtvy. Zároveň však nemal pravdu, lebo toto vôbec nevyzeralo na ľahký prípad. Harry sa nemohol vrátiť domov, zdiemnuť si a potom si pustiť zápas Dodgers na stanici KABC. Bránilo mu v tom hneď niekoľko vecí. Nebol ani tri metre hlboko a už to vedel celkom naisto.

Po prvé, chýbali tam stopy. Presnejšie povedané, neboli tam nijaké užitočné stopy. Dno potrubia pokrýval nános zasnúteného oranžového blata, papierové vrecúška, prázdne fľaše od vína, chumáče vaty, použité striekačky, lôžka z novín – jednoducho pozostatky po bezdomovcoch a narkomanoch. Cestou k telu ich všetky prezrel, nenašiel však ani jedinú stopu, ktorú by tam zanechal mŕtvy ležiaci na zemi hlavou napred. Nesedelo mu to. Keby tam bol vliezol sám, bolo by to vidieť. Keby ho tam bol zatiahol niekto iný, aj po tom by museli ostať stopy. Nebolo tam však absolútne nič a Boschovi sa nepáčilo, ako čisto to vyzerá.

Keď sa dostal k mŕtvole, zistil, že má ruky zamotané v čiernej polokošeli vyhrnutej cez hlavu. V živote videl dosť mŕtvych na to, aby vedel, že v posledných okamihoch života nie je nič nemožné. Raz pracoval na samovražde muža, ktorý sa strelil do hlavy a potom si prezliekol no-

havice – zrejme preto, lebo nechcel, aby ho našli, ako sa váľa vo vlastných výkaloch. Košela a ruky tejto mŕtvolky mu však aj tak nesedeli. Vyzeralo to, akoby ju tam dostal niekto, kto ju ťahal za golier.

Nehýbal ňou ani sa nepokúsil odhrnúť jej košeľu z tváre. Zaregistroval, že ide o belocha, na ktorom nevidieť ani náznak smrteľnej rany. Keď skončil s obhliadkou, opatrne preliezol cez telo a prezrel aj zvyšných štyridsať metrov potrubia. Nenašiel v ňom nijaké stopy ani nič, čo by sa dalo neskôr použiť ako dôkazový materiál. O dvadsať minút bol naspäť na dennom svetle. Namiesto seba poslal do potrubia technika Donovanu, aby zmapoval rozloženie odpadkov a nakrútil mŕtvolu na video. Donovanova tvár prezradila, ako nepríjemne ho zaskočilo, že musí liezť do rúry po tom, čo už celý prípad hodil za hlavu ako jasné predávkovanie drogami. Asi má lístky na Dodgers, pomyslel si Bosch.

Keď prenechal rúru technikovi, zapálil si cigaretu, prešiel k zábradliu, uprel zrak na zasmradené mesto a premýšľal.

Aj tu hore bolo počuť hluk z diaľnice Hollywood Free way. Bol pritlmený, takže znel takmer nežne. Pripomínal mu pokojný oceán. Dolu pod ústím kaňonu bolo vidieť domy so škridlovými strechami a modrými bazénmi.

Okolo priehrady prebehla žena v bielom tričku bez rukávov a v ostrozelených šortkách. Mala na nich pripnuté kompaktné rádio, z ktorého viedol tenký drôtik do slúchadiel na ušiach. Zdalo sa, že je pohrúžená do vlastného sveta a vôbec nevníma skupinu policajtov pred sebou. Ich prítomnosť si uvedomila až vo chvíli, keď narazila na policajnú pásku na konci chodníka, ktorá jej dvojjazyčne oznamovala, že je tam zákaz vstupu. Chvíľu bežala na mieste s vlasmi prilepenými od potu k pleciam a sledovala policajtov, ktorí zasa pozorovali ju. Potom sa obrátila a opäť prebehla okolo Harryho, ibaže opačným smerom. Sledoval ju pohľadom, takže mu neušlo, že keď míňala čerpaciu stanicu, pribrzdila a čosi obišla. Prešiel tam a zistil, že na zemi je sklo z rozbitej žiarovky. Vravil si, že sa musí spýtať správcu, kedy ju naposledy kontrolovali.

Keď sa vrátil na svoje miesto pri zábradlí, kútikom oka zaregistroval akýsi pohyb pod priehradným múrom. Pozrel sa tým smerom a zistil, že v ihličí a odpadkoch pod stro-